

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 23.

Den 1. Sepibr. 1868. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Orson Pratt

i det nye Tabernakel i Saltøstaden den 14de Juni 1868.

(Fra „Deseret News.”)

(Fortsat fra Side 341.)

Dersom altsaa en jordisk Konge eller Negjering ikke vil anerkjende et Sendebud fra en anden Konge eller Negjering, medmindre det er rettligem bemyndiget, hvorledes kunne vi da antage, at Gud vil anerkjende saadanne Mænd, som handle i hans Navn, paaberaabende sig den Fuldmagt, hvilken Herren gav sine Apostle for over atten hundrede Aar siden. De, som skulle udføre nogen Handling i Faderens, Sonnens og den Hellig - Aands Navn, maae være kaldte og ordinerede paa den Maade, som stete i Jesu Christi sande Kirke, hvis ikke, ere deres Handlinger ugyldige og magtesløse.

Baade Catholicher og Protestanter paa staae, at alt Guds Ord indeholdes i de Boger, der ere samlede i det Gamle og Nye Testamente, og at der siden Bibelen blev afsluttet ikke er bleven given nogen ny Abenbaring eller nogen formhet Fuldmagt,

magt, ingen Engles Sendelse, ingen Rest fra Gud, ingen inspirerede Apostler eller Propheter, men at alle Prester og Lægere ere bemyndigede til at handle som Guds Ejendom paa Grund af den Fuldmagt, som de have læst om i Bibelen, at Herren gav sine Apostle.

Enhver fornuftig vil lettelig kunne indfee, at hverken Pave, Cardinal, Erkebiskop, Bisshop, Provst, Præst eller Lærer er kaldet af Gud, estersom de fornegte den oprindelige Kirkes Love og Ordinancer, ere indbyrdes uenige, hade og forsøgte hverandre, paastaae hver især at være de Rette og alle Andre forseerte, hvilket beviser, at de ikke ere drevne af Guds Aand, hvilken bevirker Enighed baade i Lære og Bekjendelse. Følgelig kunne vi rettligeligt slutte, at den sande Kirke ikke findes i den saakaldte Christenhed og at de Geistlige ikke have nogen Fuldmagt

fra Gud; thi at læse i en Bog om hvad Gud har indstiftet i gamle Dage, vil ikke bemyndige Nogen til at handle i de hellige Handlinger. At læse om, at Gud gav Aabenbaringer, Prophetier og Engels Betjening, er een Ting; men at virkelig modtage samme er en anden. Alene at læse om Guds Rige, berettiger Ingen til at indgaae i samme, men at omvende sig, troe og blive dobt til sine Synders Forladelse af Mænd, der ere bemyndigede af Gud, giver Adgang til Guds Rige og til Nydelsen af den Hellig-Aand, der skænker et levende Bidnesbyrd og veileder ind i al Sandhed. Der var Kraft i Forvaltningen af Evangeliets Ordinancer, naar den rette Myndighed var paa Jorden. Herren gav sine Apostle Myndighed ikke alene til at forvalte de ydre Ordinancer, men ogsaa at meddele den Hellig-Aands Gave ved Hånders Paalleggelse, hvorom vi kunne læse i Apostlernes Gjerninger 8 C., at „da Folket i Samaria troede Philippus, som forlyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Christi Navn, lode de sig dobe baade Mænd og Kvinder; men der Apostlerne i Jerusalem hørte, at Samaritanerne havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de vare komme ned, bade for dem, at de maatte saae den Hellig-Aand (thi den var endnu ikke kommen paa Nogen af dem, men de vare alene doble i den Herres Jesu Navn); da lagde de Hænderne paa dem og de fik den Hellig-Aand.“

Her see vi altsaa tydeligt, at Meddelessem af den Hellig-Aands Gave formedelst Hænders Paalleggelse, hvilket var en af Evangeliets Ordinancer, udsortes af Apostlerne, som havde denne Myndighed, og hvilken Ordinance ikke kunde forrettes af nogen ringere Authoritet, end en Apostle eller en Eldste af det melchi-

sedekse Præstedomme, der besad Ret til at forvalte i de aandelige Anordninger, da derimod det mindre Præstedomme eller det aaronse Kun havde Ret til at forvalte i de ydre Anordninger.

I den lange Trasalds-Periode har der ingen Myndighed været paa Jorden til at forvalte Evangeliets hellige Anordninger, men Menneskene have taget sig selv den Ere at lade sig kalde Guds Præster eller Sjælesorgere, og have forvaltet de Bedtægter og Skilke, der i Tidens Lob ere blevne vedtagne istedetsfor de af Herren indstiftede, i hvilke der vare Kraft og Belsignelse, og som forenede alle Bekjendere til eet Samfund, der havde een Tro, een Daab, een Gud og udgjorde eet Legeme, besælet af een og samme Aand.

Nu staar der et vigtigt Spørgsmaal tilbage: Er den rette Myndighed blevet gjenoprettet? De Sidste-Dages Hellige ere rede til at bevare dette Spørgsmaal.

Ligesom Gud fra Tid til anden siden Verdens Begyndelse gav Myndighed til de Mænd, han valgte til at forestaae en Huusholdning, saaledes har han i disse sidste Dage, da Tidernes Fyldes store Huusholdning skalde oprettes,aabenbaret sig selv, sendt sine Engle, kaldet og ordineret en Mand til at begynde hans Gjerning paa Jorden. Som eet af de første Midler var Fremkomsten af Monmons Bog, hvilken indeholder Bidnesbyrdet om det sande Evangelium, saaledes som det blev aabenbaret og lært af vor Herre og Hjelser Jesus Christus. Naar Ester hans Opstandelse fra de Døde, efter at han havde fuldendt sin Tjeneste i Jøde-land, viste han sig paa dette store vestlige Fjassland (Amerika), som var befolkset med talrige Nationer — Grene af Israels Huus — hvorfra vo're amerikanste Indi- anere nedstamme. De saae Jesus lige-

saavel som Jøderne i Jerusalem. De saae Bunderne i hans Hænder, i hans Fedder og i hans Side. De saae ham nedstige fra Himmelten, isort et hvidt Klædebon og komme ned iblandt dem i den nordlige Deel af hvad vi kalde Syd-Amerika. De hørte ham tale og undervise Mængden, som var forsamlet ved den Lejlighed, hvilket stete flere Dage, og Folket strømmede til fra alle Kanter for at høre ham. De fulgte hans Magt ligesaavel som Folket i Jødeland, og Evangeliets herlige Principer blev forklyndte for dem ligesaavel som for Jøderne i Jerusalem. De havde det Privilegium at blive begravne i Vandet til deres Synders Forladelse og saae Hænder lagt paa dem for Udgylelsen af den Hellig-Aland ligesaavel som deres Brodre i det fjerne Jerusalems Land. De hørte hans Rost forklynde Evangeliet, som han havde indført for at frelse Menneskenes Born, og de hørte ham tillige forklare Skrifsterne og Prophetierne samt udfolde alle Ting, der fulde skee lige indtil Tidens Ende. De nedstrevne hans Lærdomme ligesaavel som Markus, Matthæus, Lukas og Johannes. Hvad de Disciple og Apostle, som Herren kaldte fra Amerikas Fastland, lært og nedstrevne, blev opbevaret ligesaavel som Skrifsterne i Asten. Den nye Verdens Urindvaanere havde altsaa det samme Privilegium at lære at kjende Saliggjørelsens Plan, som Folkene i den gamle Verden, og deres Bidnesbyrd er blevne bragt til os. Hvorledes? Ved Engles Tjeneste.

Alligevel kunde vi ikke have adlydt Evangeliet, dersom ingen Administrator var blevne kaldet og bemyndiget. Fremkomsten og Oversættelsen af Mormons Bog formedest Inspiration gav hverken Joseph Smith Myndighed til at dobe, lægge Hænder paa for den Hellig-Alands

Gave eller til at udføre nogen anden af Guds Huses Ordinancer. Han udførte først den Gjerning, der var givet ham at gjøre — nemlig Trembringelsen af de Optegnelser, der indeholdt Evangeliet, saaledes som det lærtes iblandt Israelitterne paa det amerikanste Continent. Kunde Kirken opstaae derved eller Nogen blive dobt? Nei! dertil udfordredes en anden Fuldmagt. Joseph modtog først Besaling og Myndighed til at frembringe og oversætte Mormons Bog, og siden sik han forøget Myndighed til at forvalte Evangeliets Ordinancer og til at opbygge Guds Kirke og Rige. Paa hvilken Maade sik han denne Myndighed? Formedest Engles Sendelse og Tjeneste. Johannes den Dober, der paa Jordan havde holdt Noglerne til det aaronste Præstedomme, blev sendt ned fra Himmelten for at ordnere Joseph til det samme Præstedomme. Ved hvem modtog Joseph Apostel-Embetet? Herren sendte ingen ringere Personer end Petrus, Jacob og Johannes, som vare med Jesus paa Bjerget, da han blev forklaret, og hvor de hørte Faderens Rost; disse nedstege fra Lysets Egne, lagde deres Hænder paa Joseph, meddelede ham den Hellig-Aland og gav ham den samme Myndighed de havde, og først da havde han Ret til at handle som en Guds Tjener i alle Ting og efter Åabenbaring fra Gud at organisere Kirken den 6te April 1830.

Heri ligger den uhyre Forskjel imellem os og Christenheden. Dersom det er sandt, hvad jeg har fremfort i denne Eftermiddag, kunne I letteli-en indse den hele Menneskestægts Stilling med Hensyn til Evangeliet. De kunne ikke annamme det uden ved den rette Myndighed, og om Gud i Sandhed har sendt sine hellige Engle til at gjenbringe Apostelslabet og sammes Magt og Myndig-

hed til at forvalte de hellige Anordninger — hvo kan blive frelst uden at adlyde det himmelske Budstav?

Blev Nogen, Jøde eller Hedning, frelst i gamle Dage, som forkastede Apostlernes Prædiken? Ikke Gen. Om de vare nok saa retsærdige, ja, om de endog havde modtaget Engles Tjeneste ligesom den gode gamle Cornelius, kunde de ikke blive frelsede uden at adlyde Evangeliet. J vide, at Cornelius var saa from og havde givet de Fattige saamange Almisser, at de vare stegne op for Gud og ihukommede, saa at Herren endog benaade ham med at sende en Engel til ham, der sagde ham, at han skulle sende Nogle til Joppe for at hente Simon, som kaldtes med Tilnavn Petrus, og han skulle sige ham, hvad han burde gjøre. Cornelius kunde have tænkt saaledes: „Er ikke jeg retsærdig nok til at kunne blive frelst, uden at sende Bud efter Petrus? Har jeg ikke gjort saa og saameget Godt, og har ikke Herren sendt en hellig Engel til mig fra Himmelten for at sige mig, at mine Bonner og mine Almisser vare opstegne for Gud og ihukommede? Hvad Nodvendighed er det for mig at sende efter en Mand, som skal sige mig hvad jeg bor at gjøre?“ Men saaledes tænkte ikke Cornelius. Han adlod Engelenes Ord, hvilke syntes at indbefatte: Hvor from og retstaffen Du ender, Cornelius, kan Du dog ikke blive frelst uden at adlyde Evangeliet og modtage sammes Ordinancer ved en af Gud bemyndiget Tjener; send dersor Bud efter Petrus og han skal sige Dig, hvad Du bor at gjøre.

Da Jesus befældmægtigede sine Apostle i gamle Dage, bod han dem at prædike Evangeliet for al Skabningen, idet han tilføjede: „Hvo der troer og bliver døbt skal vorde frelst, men hvo som ikke troer skal vorde fordømt.“ Synes ikke det at være haarde Ord? Skulde Alle vorde for-

domte, som ikke underlaaste sig denne Sa- liggjørelses Orden? Bare der ikke gode Mænd iblandt Pharisæerne, Sadduceerne og andre Secter i hin Tid, og ere der ikke mange gode Mennesker iblandt de saakaldte christelige Secter og Partier i vores Dage? Skulle de Alle vorde fordomte, dersom de ikke adlyde det Evangelium, som forklyntes af Apostlerne? Saaledes siger Herren selv. Hvor fromme og gudfrugtige Menneskene end kunne være, maae de dog alle adlyde det ene System og være forenede i Opbyggelsen af den Kirke, udenfor hvilken der ikke gives no- gen Frelse.

Dersom vor Paastand altsaa er sand, at Gud har gjenoprettet Evangeliet og gjengivet Apostelstabet, kan da Nogen blive frelst, der forkaster Mormons Bog og den Mundighed Gud har givet? Nei, ikke Gen, dersom de have havt Leilighed til at høre og annamme samme.

Jeg vil læse for Eder af Pagten's Bog en Aabenbaring, som blev given af den Herre Jesus Christus til denne Kirkes Apostle og Authoriteter:

„Dersor gaaer ud i al Verden, og hvor I ikke kunne komme, skulle I sende, at Vidnesbyrdet kan komme fra Eder ud i al Verden til hver Skabning. Og som jeg sagde til mine Apostle, saaledes siger jeg til Eder; thi I ere mine Apostle, ja Guds Upperstepræster. I ere de, som min Fader har givet mig — I ere mine Venner, dersor siger jeg igjen til Eder, som jeg sagde til mine Apostle, at hver Sjæl, som troer paa Eders Ord og bli- ver dobt i Vand til Syndernes Forladelse, skal annamme den Hellig-Land, og disse Legn skulle følge dem, der troe. I mit Navn skulle de gjøre mange underfulde Gjerninger; i mit Navn skulle de uddrive Djævle; i mit Navn skulle de helbrede de Syge; i mit Navn skulle deaabne de Blindes Øine og bringe de Døve til at

here, og den Stunimes Tunge skal tale. Og dersom Nogen giver dem Gift, skal den ikke stade dem, og en Slanges Gift skal ikke have Magt til at stade dem. Men den Befaling giver jeg dem, at de ikke maae rose sig af dette, eller tale derom for Verden; thi disse Ting gives Eder til Eders Gavn og Salighed.

„Sandelig, sandelig siger jeg Eder, de, der ikke troe paa Eders Ord og ikke blive doble i Bandet i mit Navn til deres Synders Forladelse, at de kunne faae den Hellig-Aland, skulle fordommes, og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er. Og denne Aabenbaring og dette Bud til Eder er i Kraft fra denne Time over al Verden, og Grangeliet er til Alle, som ikke have annammet det.“ (Pagtens Bog Side 26—27.)

Jeg har oplæst dette for at I kunne see Ligheden af de to Fuldmagter. Vi have modtaget Fuldmagt til at prædile

Evangeliet for alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, og at kalde paa Alle, Hedninger som Eder, Præster som Folk af alle Slags Religionsbekjendelser religiøsindede saavelsom vantro, til at troe paa den Herre Jesus Christus og omvende sig fra deres Synder samtid lade sig dobe til deres Synders Forladelse, paadet at de kunne vorde syldte med den Hellig-Aland formedelst Hænders Paalægelse, og siden alvorligten strid for den Tro, som engang er overantvordet de Hellige, saa at de kunne nyde de Maadegaver, som Gud har lovet de Troende. „Og,“ ligesom Mormons Bog siger, „om der er een Sjæl iblandt Eder, som gjør Gott, han skal virke ved Guds Gaver og Kræfter; men vee over dem, som fornegrer disse Gaver og Kræfter, thi de skulle døe i deres Synder og kunne ikke blive frelste i Guds Rige.“ Amen.

Den nordamerikanske Tverbane.

(Fra „Berlingske Tidende.“)

I.

Tilveiebringelsen af en directe Fernbanesforbindelse mellem New York og St. Francisco eller imellem det atlantiske Ocean og det stille Hav, er et Foretagende, som Nordamerikanerne med Rette ere stolte af, og om hvis Fremgang de transatlantiske Bladet daglig bringe nye Meddelelser. Fernbanen igjennem det nordamerikanske Fastland til San Francisco vil altid vedblive at være en af de mærkeligste i hele Verden. Der gives ingen anden, som har at kæmpe med lignende Naturvanseligheder, og ingen, der er saa rig paa de meest storartede Contraster. For kort Tid siden blev der meldt, at Skinnerne havde

naaet den høieste Spids af Bocky mountains, og nu foreligger der allerede en Skildring af Fernbanetogets første Fart over Sierra Nevadas snededækkede Toppe, der stille Californien fra det følvrige Nevasadas vidstrakte Sletter.

Den nordamerikanske Presse bliver ikke træt af at udville, hvilken umaadelig Indflydelse Aabenningen af denne store Bane (i Amerika bekjendt under Navn af Pacific-Banen, ∞: Stille-Havs-Banen) vil faae paa hele Verdenshandelens Gang og navnlig paa de Forenede Staters maritime og commercielle Fremtid, der snart vil fordunkle England i samme Grad,

som Englænderne for to Aarhundrede fordunklede Hollænderne og Portugiserne. Endstjont Nordamerikanerne ellers have Ord for at være Mestre i at overdrive, hvor der er Tale om deres egen Magt og Hjælpetilder, kan man dog i dette Tilfælde neppe Andet end give dem Ret. Det kan endog være, at Virkningerne af den store Pacificbanes Aabning ville overgaae selv de dristigste Forventninger. Den vil nemlig ikke blot blive af stor Betydning for Verdenshandelens Gang, men ogsaa for de Forenede Staters egne Befolkningsforhold, og fremme Opdyrkelsen af vidstrakte Egne, der hidtil have ligget urorte af den menneskelige Cultur. Unionsgebets samlede Areal kan anslaes til 154,000 danske Quadratmiil. Deraf indtager Vandet (Indsoer, Floder osv.) 11,400 Q. M., Unionssaterne 85,200 Q. M. og Territorierne (de endnu ikke opdyrkede og tilstrækkelig befolkede Egne) 57,400 Q. M. Indvaanernes Antal beløb sig i 1860 til 31,443,321 Mennesker, hvoraf 31,148,046 kom paa Staterne og kun 295,275 paa Territorierne, saa at der i Staterne lever 360 Mennesker paa Quadratmilen, i Territorierne kun 5. Nogenledes rigelig befolkede ere hidtil i Grunden kun Staterne Massachusetts (3300 Mennesker paa Q. M.) og Nohde Island (2900) samt New York (1720); i de andre Stater synler Befolkningens Gjennemsnits-Tæthed tildeles meget lavt. Hvis hele Unionen var befolket i samme Grad som Massachusetts, vilde den for Tiden tælle 472 Mill., hvis Befolkningens Tæthed var lig Frankrigs: 528 Mill., hvis lig Englands: 924, lig Belgiens: 1195 Mill.

Allerede nu flytte Tusinder og att Tusinder af Indvandrere fra de østlige Stater hen til de vestlige Territorier og bosætte sig paa begge Sider af den nye Jernbane, der er bestemt til at at blive Amerikas største og vigtigste Handelsvei.

I Nærheden af enhver tilkommende Station opstaar der i utrolig kort Tid Byer med Skoler, Kirker, Theatre osv., i Omegnen af Jernbanen stige Priserne paa opdyrkeligt Land med forbausende Hurtighed; Plougjernet og Muursteen holde lige Strid med Skinnernes Lægning fra Station til Station. De vestlige Egne, der hidtil for mange Nordamerikanere have været en terra incognita, drages nu med ind i Culturens Omraade, og det i bestandig højere Grad, jo mere man nærmer sig Pacificbanens vestlige Udgangspunkt, Californien, hvis Hovedstad St. Francisco engang i Tiden vil udvide sig til et nyt New York ved det stille Havs Kyst.

Hvilken Besparelse af Tid og Penge den store Tverbanes Aabning vil medfore, fremgaar af følgende Kjengjerninger. Befordringen mellem de østlige Stater og Stillehavskysten steer for Tiden ved „den store Vest-Post“ under Forretningsfirmaet Ben Halladays Ledelse (i Missouri). Den første Section gaaer fra Atchinson ved Missouri igjennem de store Sletter til Denver, 650 eng. Mile; den anden Section fra Denver til Rocky Mountains, igjennem Bridger-Passet til Saltfostaden Utah, 600 Mile. Til denne slutter sig en tredie Section, under Ledelse af Firmaet Wells, Fargo osv., der gaaer fra Saltfostaden til Nevada og Caifornia, 750 Mile. Paa hele denne Strækning er Posttjenesten daglig; den udføres med 260 Vogne og 6000 Heste, Muuldyr osv. Langs samtlige Linier er der oprettet Stationer i 12 til 15 Miles Afstand fra hverandre. Alt det Korn, der bruges til Menneskers og Dyrs Underhold paa denne Reise, maa tilføres ad Missouri, Ho maa tidt hentes fra Egne, der ligge 100 Mile borte, og Brændematerialet ligeledes fra meget fjerne Districter. Posttjenestens Overopsynshavende har 10,000 Dollars i

aarlig Lov, en Sectionsoversynsmænd 2500 Doll., en Kudst 75 Doll. maanedlig foruden fri Kost osv. Halladay faaer af Regjeringen en aarlig Subvention af 650,000 Doll. og har selvfolgelig ogsaa Postbefordringens Indtægter, men maa selv vedligeholde Veiene og hele Driftsmateriellet. I 1865 ødelagde Indianerne for Halladay en Mængde Stationshuse, Dyr, Fouragesforraad osv. til Værdi af $\frac{1}{2}$ Mill. Doll. I 1864 og 65 satte Halladay betydelige Summer til; i de to sidste Aar har han atter haft betydelige Overstind. For Tiden boer han i New York; hans Formue vurderes til 5 Mill. Doll. Pas-
segeertagten er: fra Atchinson til Denver 175 Doll., til Saltsoen 350 Doll., til Nevada 500 Doll., til Californien 500 Doll. osv.

Den Tid, som under sædvanlige Forhold medgaaer til hele denne Reise fra Atchinson ved Missouri til St. Francisco, anslaaes til 20—21 Dage; Halladay selv skal engang paa en Inspectionsreise have tilbagelagt den i $12\frac{1}{2}$ Dage, men med en Bekostning af 20,000 Dollars. Naar den store Pacificbane er færdig, antager man, at Beværtningen fra New York igjennem hele Nordamerika til St. Francisco (en Beilængde af 1657 Miil) vil kunne stee i 6—7 Dogn, med Tiltog endog i 4—5 Dogn. Man har beregnet, at ved Hjælp af Pacificbanen Neisen omkring Jorden vil kunne tilbagelægges i en Tid af 90—100 Dage. Fra Liverpool reiser man til New York i 10 Dage, efter 2 Dages Rast videre til St. Francisco i et Tidsrum af 5 Dage, efter 2 Dages Rast med de amerikanste Pacific-Dampere til Hongkong i 25 Dage, fra Honkong til Bombay og derfra tilbage til Liverpool i mindre end 50 Dage.

Pacificbanens store Betydning for Verdens-Handelen ligger i, at den aabner Samqvemmet med Verdens tætteste besol-

kede, frugtbareste og rigeste Egne, hele China og Japan, for Nordamerikas driftige og energiske Føretagelsesaand. England og de øvrige europæiske Handelsstater ville paa Grund af deres Beliggenhed i denne Retning ikke kunne concurrere med Nordamerika, som fra St. Francisco kommer til at beherske hele det stille Ocean; Rusland vil kun i visse Henseender (ad Landevejen) kunne deeltage i Handelstrafiken med Østasien. Det er ingen Tilfældighed, at Keiseren af China har valgt en Nordamerikaner, den forhenv. Gesandt i Peking, Burlingame, til en af sine meest betroede Statsmænd og sendt denne i Spidsen for et stort Gesandtskab til Washington for at afslutte en omfattende Tractat med de Forenede Stater, som er blevet undertegnet i forrige Maaned. Iblandt andre Punkter garantere begge Regjeringer deres respective Undersaetter de samme Rettigheder til at bosætte sig og drive Handel; Keiseren af China erklaerer sig villig til at beforsore Indforelsen af samme Mont-, Vægt-, og Maal-System som i den øvrige Handelsverden; der fastsættes, at alle chinesiske Udvandrere skulle have Adgang til Unionens Skoler og høiere Dannelses-Anstalter, ligesom Nordamerikanere skulle have Lov til at staae Skoler i de chinesiske Byer og Distrikter, der tractatmæssig staae aabne for Fremmede; endvidere, at Unionen vil understøtte China i Anlæget af Jernbaner, Telegraphlinier osv. ved at sende Ingenieurer og Arbejdere, der skulle betales af den keiserlige Regjering osv. Ogsaa med Hensyn til Handelssanqvemmet med Japan var Nordamerika den første Magt, der fremtvang en Anerkjendelse af sine Fordringer og viste de europæiske Stater Veien til at afslutte Traktater og overvinde Japanesernes Modstand imod et ordnet diplomatisk Samqvem med den civiliserede Verden. Ved Pacificbanens Aab-

ning vil Amerikas Indvirkning paa hele Østasiens Handels- og Culturforhold blive foregået i en Grad, som det er umuligt forud at beregne.

Paa samme Tid som den store nordamerikaniske Tverbane nærmer sig sin Fuldeendelse — man forsøgter, at hele Strengningen vil blive aabnet den 4de Juli 1869 — interesserer et amerikansk Compagni sig for en anden Plan, nemlig at gjen-nemstære Landtangen ved Darien mellem San Miguel-Golten og Caledoniabugten, hvor Canalen kun vilde faae en Længde af 26 til 27 engl. Mile, og deraf kun 2 Mile igjennem faste Klipper. Contreadmiral Davis, Forstanderen for Observatoryet i Washington, har særlig bestjæstiget sig med dette Project og fornødig udgivet et Skrift for at vinde Publicums Interesse deraf. Han oplyser, at Se-reisen fra New York til Shanghae derved vil blive afskortet med 11,600 eng. Mile, til St. Francisco med 14,000 Mile, til Melbourne med 3000 Mile, og til andre Punkter i samme Forhold, alt efter den Tid, i hvilken de under de nuværende Forhold naaes ved Omseilingen af Cap. Horn. Værdien af de Varer, der aarlig vilde passere denne Canal, anslaaer han til 468 Mill. Doll., og Besparelsen af Tid, Assurancepenge og Hyre til 49 Mill. Doll. aarlig. Udsorelsen af denne Plan vilde væsentlig bidrage til at foregå den amerikanske Vestkystens commercielle Betydning og besordre den Indvandring fra Asien, som nu alerede har begyndt at gjøre sig gyldende.

Det er hidtil navnlig det overbefol-kede China, som har sendt Colonister til Unionens vestlige Stater. Antallet af de

i Californien indvandrede Chinesere belo-ber sig til mindst 50,000, ifølge enkelte Angivelser til 70—80,000, og tiltager be-standig. Efter Folketællingen i 1864 var der alene i St. Francisco henved 4000 Chinesere. Disse Indvandrere bestjæstige sig for Størstedelen i Minerne med Guldbagravning og i Byerne med Forretninger, som svare til deres Landsmænds Forordenheder. Der gives i St. Francisco Ga-der, som udelukkende ere beboede af Chi-neserr; her findes Kjøbmænd, Gjæstgivere, Guldsmede, Barberer, Læger, Apothekere, Arbeidere og Haandlangere, Billedhand-lere, Opiumsælgere osv. Paa Landet ere de Fisitere, Gartnere, Teglværks- og Jord-arbeidere. Deres Driftighed, Fredsomme-lichkeit, Punktlighed og især Værduelighed gjor, at de chinesiske Arbeidere ofte ere mere søgte, end de europæiske. Maade-hold er et af deres meest isinefaldende Fortrin, dog ere de tæt hengivne til Ny-delsen af Opium, ligesom de ere lidenskabelige Elstere af al Slags Hasardspil. De chinesiske Spilehuse i St. Francisco staae aabne Nat og Dag. Imod deres nedarvede religiose Skikke vise de stor Ved-hængenhed. De have i St. Francisco bygget flere Templer, og i hvert chinesisk Huus findes endel Asgudsbilder, der ere Ogen-stand for Familiens Dyrkelse. Paa den almindelige Kirkegaard i St. Francisco er der indrommet dem et anseeligt Stykke Jord, hvorpaa de have bygget en Mængde smaae pyntelige Pagoder. Med de regel-mæssige Paketskibe fra Hongkong indtræffer der altid flere hundrede nye chinesiske Ind-vandrere, dog forholdsvis saa Kvinder.

(Fortsættelse.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Et Tegn fra Himmelten.

(Fra „Millennial Star.“)

Det følgende er blevet anbragt i vores Hænder til Offentliggørelse. Det er Beretningen om et Syn, seet i Staten New Hampshire i Mai 1820, som vi her ville meddele. Vi ere underrettede om, at Emer Harris, Martin Harris Broder, har erholdt den Copi, som er i vor Besiddelse, fra den Mands Bibliothek, hvilken sagde at have seet Synet. Vi give „Synet“ til vores Læsere, ligesom det kom til os, og de kunne selv bedomme det.

„Følende, at det er min Pligt, at meddele mine Medmennesker det, som paa en saa mærkværdig Maade er mig vist, vil jeg forsøge, saalangt Erindringen tillader, at give en noisagtig Skildring af den Begivenhed, hvortil jeg var et Divedne.

Den 3die Mai sidstleden (i Året 1820), da jeg var paa en Reise fra Boston til Grafton i New Hampshire, tog jeg Logi for Natten i et Hotel i Plymouth. Efter at have tilbragt nogen Tid af Aftenen i Conversation med nogle agtværdige Mænd, om vort Lands sidste Ulykke, nemlig den Strid, vi nylig havde haft med Storbritannien samt om vort Lands indre Inddeling, begav jeg mig til Hvile noget sildig, overveiende den Samtale, jeg havde haft, og de Begivenheder, der i samme vare berorte.

Nogle Minutter før Klokken Et vaagnede jeg, og da jeg vendte mine Øine mod vinduet, bemærkede jeg et ualmindeligt Skin. Jeg ilede op for at erfare hvad det var, men funde ikke see noget Ualmindeligt, hvorfor jeg efter gik tilsengs, sagende Vedergængelse ved Sovnen. Snart efter overrasketes jeg af et klart Skin, som fyldte det Værelse, hvori jeg var, ligesom om Maanen havde fastet sit Skin ind i samme, hvilket dog ikke var Tilfældet. Jeg reiste mig i Sengen, men sank sieblifflig tilbage og blev liggende ubevægelig, fyldt med Forundring og Streak. Jeg hørte en Røst kalde mig ved Navn og sige: „Staa op og giv Agt paa det himmelste Sendebud. Farlige Tider ere komne over Jorderige, foraarsaget af den store Uenighed og utallige Synder iblandt Menneskene. Dersor siger Herren: „„Geg har befriet dette Folk fra en mægiig Nations Haand, ligesom jeg gjorde med Israels Born fordum. Jeg vilde med Glæde have samlet dem, ligesom en Hane samler sine Kyllinger under sine Binger, men de vilde ikke lytte til Viisdoms Røst. De ere blevne et oprørst og ulydigt Folk, dersor er deres Fred forstyrret. Krig og Rygter om Krig skal være overslodig. Faderen skal reise sig imod Sonnen og Sonnen imod Faderen, indtil en Fredsdag bliver indført, paa hvilken alle Nationer og Tunge-maal ville forenes til een Huusholdning og regjeres af Kongernes Konge og Herrernes Herre, hvis Scepter svinges over al Verden. En Engel med et langt flammande Sværd i sin Haand vil vorde sendt til at berede Veien for den Dag. Sværdet skal forandres til en Oliegreen, som Sindbillede paa en almindelig Fred, og om disse Ting skal Du være et Bidne.““

Efter en faadan Tale, som jeg vidste ikke kom fra noget Menneste, kan nog mine Læsere begribe, at det ikke var at tænke paa at sove mere denne Nat; thi ingen Tunge eller Pen kan udtrykke den Bevægelse, der rørte sig i mit Sind og den ry-
stende Situation mit Legeme befandt sig i. Efter nogen Overveielse fandt jeg mig dog noget beroliget og syntes at være blevet meget begunstiget ved at være Bæreren af det himmelste Budstab. Jeg gjorde mine Forberedelser til min Reises Fortsæ-
telse, ordnede min Vogn, betalte min Regning og begav mig paa Veien. Da jeg var kommen halvanden Mil, blev min Vogn, trukken af tre Heste, standset lige-
som af en stærk Arm. I samme Dieblik oplystes Horizonten af et klart Lys og en Engel eller et overnaturligt væsen daledede ned og stod opreist i Lusten i en kort Af-
stand foran mig. Engelen var iført en lang, svævende Klædning, og i Haanden havde han et langt, flammende Sværd. Han sagde til mig: „Giv Agt paa de Ord jeg skal tale.“ Jeg stod rystende og tænkte paa det Syn, jeg faa Timer før havde seet. Jeg oploftede mine Øine og betragede Engelens Udseende: Hans Øine varer som Ildslue; Sværdet, han havde i sin Haand, saae ud til at være omtrent tredive Fod langt, dets Haandgreb lignede reent Guld, besat med mange Stene af forskjellige Farver, Klingen lignede Ildslue, Engelens Hoved omgaves af mangeartede Farver, mest liig en Regnbue, omstuddende en Samling af sexten Stjerner. Ni af disse varer carmoisinrøde, de andre Syv himmelblaue, de Røde i den sydlige, de Blaue i den nordlige Deel af Buuen, forestillende en Oliegreen, rigelig bedækket med gyldne Frugter. Stjernerne adspredtes esterhaanden, og de Røde saldt mod Syd, de Blaue mod Nord, esterladende en Rumlen i Lusten, lig den, som frembringes naar mange Armeer stode sammen i et Slag. Jeg saldt til Jorden og blev liggende ugenom Tid fuld af Forundring. Jeg hørte en Rost sige: „Alt dette ere Tegn ved hvilke Du skal kjende, hvad der skal vederføres Nationerne i de sidste Dage. Bee Landets Indvaanere for deres Synder og Utaknemmelighed. Krig og Rygter om Krig skal vorde overslodig; Klage og Begrædelse skal lyde igennem de eensomme Dale, indtil al Klinte er ødelagt og borttaget fra Jordens Overflade. Ødelæggelse skal komme over Landet og udhynde Jordens Beboere. Pestilence skal ødelægge i Mørket, Sværdet om Middagen, og det Tiloversblevne skal Hunger hjemsege; men da skal en Qvist opvøre af Isai Rod, hvilken skal udføre saa mærkværdige Undere ved Guds Kraft, at Verden skal omvendes til Herren, Israels Gud, og alle Nationer og Tungemaal blive af eet Hjerte, eet Sind og een Religion. Krig skal ikke mere være, men Mennestene skulle altid blive indbyrdes forenede ved Venstabs Baand. Jøde og Hedning skal da blive overeensstemmende i Anskuelser; de ville da erklære Jesus Christus for deres rette Konge og Overherre.“

Sværdet, hvilket Engelen holdt i sin Haand, omdannedes til en Oliegreen, der vakte og udsprede sig over Himmelten, og under samme betragede jeg Gjen-
finnet af et stort Landstab, hvilket beboedes af en utallig Skare Væsener, lig Himmelens Stjerner i Herlighed. De lovede og prisede Gud, Kongernes Konge. Der laaen Loven ved Siden af Lammet, Markens Dyr og Himmelens fugle, blandede mellem hverandre, vare forenede, Fred og Hjærlighed herstede overalt. Tilsidst ud-
raabte Engelen: „Vore være Gud i det Høieste, Fred paa Jorden og i Mennester en Velbehagelighed,“ og idet han opsoer: „Fader, maa din Billie stee paa Jorden, som den stear i Himmelten, og maae alle Folk sige Amen.“ Bed Lyden af disse

Engelens Ord faldt Forundring og Skræl over mig i den Grad, at jeg ei kan sige, hvor lang Tid der hengik inden jeg kom til mig selv, men da var Alt forsvundet. Jeg forsatte Reisen, overveiende de forunderlige Begivenheder jeg havde iagttaget, og besluttede at lægge samme for Publicum, af hvem jeg haaber det vil læses med Upartisched, fra Deres ydmige Ejener,

Thomas C. Prencis.

Emigranternes Ankomst til New York.

Vi ere underrettede om, at Seilstibet „Emerald Isle,” hvormed den anden Flot af skandinaviske Hellige befordredes fra Liverpool, ankom til New York den 11te Augnst. „Emerald Isle“ afaailede, som for berettet, fra Liverpool den 20de Juni, altsaa medtog Reisen over Havet syv Uger og to Dage.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1841.

(Fortsat fra Side 343.)

„Efter et Par Dages Forløb rygtes det, at Hr. Matthews havde dobt sig selv, hvilket Rygt siden blev stadsfæstet af Fru Matthews, som fortalte Eldste Kimball i Preston, at Hr. Matthews havde dobt sig selv, idet han raijonnerede saaledes: „Dersom jeg har Myndighed til at forvalte Sakramentet for mit Folk, saa har jeg ogsaa Myndighed til at dobe mig selv osv.” — Og alt dette eisterat Hr. Matthews havde erkjendt for Eldsterne Goodson og Richards, at han ingen Myndighed havde til at forvalte Guds Huses Ordinancer, og sættende tilsidé Apostelens Ord (Hebr. 4, 5.): „Ingen tager sig den Gre, uden han er kaldet af Gud ligesom Aaron var.”

„Af det Foregaaende ses det tydeligen, at Hr. Matthews har søgt at tilgne sig det, som aldrig blev ham meddeelt ved Aabenbaringens Aand, hverken

af Gud, hans Engle eller hans Ejencere, nemlig det hellige Præstedømme.

„Hr. Matthews begyndte fra den Tid af at prædike om Daab, og at dobe dem, der sollte det som en Pligt at blive dochte, og indbød dem derpaa til at komme og bekjende deres Synder for at faae dem tilgivne, men da han fandt, at dette ikke vilde opfylde alt det, han hensigtede til, begyndte han sidenefter at dobe til Syndernes Forladelse.

„Hr. Matthews synes at have forstaet, at falsf Mont er gangbarere jo mere den ligner den ægte, og handlede overensstemmende dermed. Han vedblev at prædike om Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse, Christi anden Tilkommelse osv., foende een Ting til en anden, eftersom det passede til hans Hensigt, idet han søgte at efterligne Sandheden og fremsatte de Lærdomme, som

han havde hørt de Eldste prædike, dog varede det nogen Tid, først han næede til den himmelstroende og samvittigheds-løse Djørvhed at lægge Hænder paa dem, som han doble, for Modtagelsen af den Hellig-Aand, paa samme Tid, som han erkendte, at han ikke selv havde modtaget den Hellig-Aand, men bad om at maatte modtage den. Spørgsmål: Kan en Mand meddele det, han ikke selv er i Besiddelse af? Saa formørket var Hr. Matthews, at han endog tillod sig at kalde sin Menighed „De Sidste-Dages Helliges Kirke.“

„Paa samme Tid som Hr. Matthews gav sin Menighed et saadant Navn, prædikede de samme Lærdomme og administrerede de samme Ordinanceer som de Sidste-Dages Hellige, løb han omkring fra Bedford til Liverpool, derfra til Northampton og til andre Steder, forlyndende overlydt, at de Sidste-Dages Hellige og deres Lærdomme kom fra Helvede, ligesom om han fuldt og fast troede, at Lærdomme og Ordinanceer, komne fra Helvede, vilde blive helgede og himmelfte, naar de lærtes og administreredes af en selvkaldet og ubemyndiget Mand.

„Omtrent paa samme Tid som Hr. Matthews forkastede Sandheden i Bedford, begyndte en anden selvlævet Præst, Robert Aitkin, som Hr. Matthews kaldte sin Son, at tale mod Evangeliet Principer i Preston, og medens han rasende slog i Prædikestolen med Mormons Bog og advarede sin Menighed for de Sidste-Dages Hellige og deres Lærdomme, figende, at de havde deres Oprindelse fra Helvede, opfordrede han sit Folk til at gjøre sit Yderste for at nedbryde Guds Værk eller standse de Sidste-Dages Helliges Fremgang, og dersom det ikke kunde stee paa anden Maade, bad han, at Gud vilde slæae Værkets Ledere, og fra den Tid til nærværende er denne hans Bon blevne besvaret paa hans eget Hoved. Ef-

terat Hr. Aitkin i flere Aar havde prædiket imod den engelske Kirkes Fordærvelse, og oprettet mange blomstrende Menigheder i Liverpool, Preston, Manchester, Burslem, London og flere Steder, og var blevne besøgt af de Eldste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, for hvem han til een Tid erkendte, at Daaben var rigtig, men at han ikke kunde finde nogen Mand bemyndiget til at forrette samme, og til en anden Tid, at han frygtede dem og forkastede deres Bidnesbyrd, og til allersidst ikke vilde modtage de Eldste i hans Huus, forlod han sin „christne Menighed,“ hvoraf Nogle havde annammet de Eldstes Bidnesbyrd og vare blevne debte, han opborte at være „Aikinit,“ afbrod al Forbindelse med Hr. Matthews og tog efter „Præstegraden“ i „Moderkirken,“ mod hvilken Fordærvelse han saa ivrig havde prædiket i flere Aar. Aarsagen synes at være den, at han Ingen fandt, som harde Myndighed til at administrere Evangeliets Ordinanceer.

„Den 12te September vendte Eldste Goodson og Præst Snyder tilbage til Preston og aseilede snart efter til Amerika.

Nogle Aar forud vare Asholdenheds-Foreninger blevne oprettede i Amerika, og da disse begyndte at blive oversat til England, var Preston den første By, som modtog samme. Blandt de mange interessante og værdifulde Artikler, der blev behandlede af Asholdenhedsvennerne, var ogsaa den, at Asholdenhed var Forloberen for Evangeliet, hvilken Propheti bevistes at være sand, thi da Evangeliets Hylde kom fra Amerika til England, blev det først prædiket i Preston, og formedest Asholdenheds-Foreningens Indslydelse ift de Sidste-Dages Hellige Tilladelse til at benytte Foreningens Hal i Preston til Forsamlingshuus. Egnende Kunstbevisninger ere ogsaa blevne modtagne fra forskellige andre Asholdenheds-

Foreninger i England, for hvilke Herren belønne dem.

„Eldste Richards vedblev at arbeide under megen Modstand i Bedford og sammes Omegn, indtil den 7de Marts 1838, paa hvilken Tid han vendte tilbage til Preston, efterladende omtrent syrgethyre Medlemmer i Bedford under Eldste James Larenders Varetægt. Eldste Russell vedblev at arbeide i Alston, Brampton og flere Steder, og kom tilbage til Preston omtrent paa samme Tid som Richards ankom fra Bedford, efterladende en Menighed paa omtrent tredindstyve Medlemmer under Bestyrelse af Eldste Jacob Peart.

„Beg Juletider 1837 blev Præst Joseph Fielding ordineret til Eldste og Adskillige blev ordinerede til Lærere og Diaconer i Preston, og i Marts 1838 havde Kirken udstrakt sig fra Preston til Penwortham, Longton, Southport, Eccleston, Whittle, Hunters Hill, Chorley og mellemliggende Steder, ved Eldsterne Hydes, Kimballs og Fieldings Arbeide, og Medlemernes Antal i Preston og Ellerhoeve beløb sig til nogle Hundrede. Denne Maaned var Eldsterne Kimball og Hyde flittig besøbstigede med at organisere de forskjellige Grene, og den første April afholdtes en General-Conference i Preston, under hvilken Kirkens Organisation blev fuldstændig ordnet, og Mange blev ordinerede, hvoriblandt var Eldsterne Joseph Fielding, Willard Richards og William Clayton, til Overpræstedommet, og blevet af Eldsterne Kimball og Hyde bestykkede til at præsidere over de forskjellige Afdelinger af Jesu Christi Kirke, hvilke var oprettede i England.

„Den 9de April tog Eldsterne Hyde, Kimball og Russell Afted med de Hellige i Preston, og reiste til Liverpool, hvor de blevet besøgte af Eldsterne Fielding,

Richards, Clayton med Flere, og den 2de affeilede Kimball, Hyde og Russell med „Garrick,” hvilket Skib sejlede til New York; det var det samme, hvormed de sejlede til England.

„Da Eldsterne Fielding og Richards vare vendte tilbage til Longton, fandt de et Flyveskrift, hvilket var forfattet af Methodistpræsten Hr. N. Livesey, som havde været paa en Missionsreise i de Forenede Stater, hvorfra han, da han vendte tilbage til England, medbragte en stor Mængde Logn og Snavs, strevet om de Sidste-Dages Hellige, hvilke Sager han havde samlet fra amerikanske Aviser, og da han kom til sit Fædeland og mærkede, at Guds Værk rullede fremad, begyndte han, som bemærket, at arbeide med at udbrede en Masse af transatlantiske Logne igennem en Tractat med Titel „Richard Liveseys Afhandling imod de Sidste-Dages Hellige.“ Dette var det første i sit Slags, som al Retfærdigheds Fjende fandt Anledning til at exportere fra Amerika til England, men siden den Tid har han ingen Moie haft med at finde Saadanne, som have været villige til at tjene ham i denne Forretning.

„Kirken var dengang i sin Barndom og behøvede megen Belærelse, hvorfor de Eldstes Opmærksomhed uundgaaeligt maatte være henvendt derpaa, og da der paa det Felt kun varer faa Arbeidere, udsprettede Kirken sig ei faa hurtigt for en Tid.

„Søster Alice Hodgin døde i Preston den 2den September 1838, og da det var en Ualmindelighed, at en Sidste-Dages Hellig døde i England, blev Eldste Richards kalbet for Netten i Preston den 3die October, og Klagen lod paa, at han havde „slaæt ihjel“ nævnte Alice Hodgin med en „sot Stok“ osv., men han blev frikjendt, uden at blive tilladt at forsøre

fig, saa snart som det blev opdaget, at hans Anklageres Uretfærdighed var nær ved at vorte aabenbaret.

„Den 19de October 1838 gav Eldste Clayton sig aldeles til dette Værk, prædikede og dobbte i Manchester, hvorfra Værket spredte sig til Stockport og andre Steder i Nabolaget, ved Eldsterne Claytons, Fieldings, John Moons og David Wildings Arbeide. En liden Menighed er siden bleven oprettet i Bolton ved Eldste Wildings Arbeide, som fortsattes af Eldste Amos Fielding.

„I Sommeren 1839 arbeidede Eld-

sterne Clayton, Richards og J. Moon i Burslem med nogen Fremgang. En liden Menighed oprettedes i Burnley af Eldste Thomas Richardson, foruden mange, som blev tillagte de ældre Menigheder ved det lokale Præstedommes trofaste Virksomhed.

„Den 8de December ankom Eldsterne Hiram Clark, Alexander Wright og Samuel Mulliner til Preston fra Amerika, og den 25de afreiste Eldsterne Mulliner og Wright til Skotland, hvor de strax begyndte at prædile og dobe i Paisley.

(Fortsættelse.)

Nyheder.

D a n m a r k. Den danske Kongefamilie, der fortiden er paa en Reise til Rusland for at afslægge sammes Fyrstehuus et Besog, ankom til Kronstadt den 16de August om Eftermiddagen Kl. 3, og de høje Herstaber landede Kl. 5 ved Peterhof, hvor de fandt en begejstret og glimrende Modtagelse.

E n g l a n d. Jernbane Ulykke. Ifolge Telegraph-Efterretninger stal en stor Ulykke være stæet paa den engelske North-Western-Jernbane den 20de August. Hvad der gjorde denne Ulykke saa frygtelig, var for en Deel det, at nogle Vogne, ladede med Petroleum, stødte til Locomotivet for det i fuld fart ankommende Posttog, hvorved Ilden fra Locomotivet antændte det nævnte Fluidum, hvorpaa fulgte en Explosion. Antallet af Døde angives til 27 og en stor Deel blevne mere eller mindre saarede. Det siges at være den strækkeligste Ulykke, der endnu er passeret paa den engelske Jernbane.

S c h w e i z. Fra Luzern meldes, at en Fenier, der var ankommen dertil for at myrde Dronning Victoria, som opholdt sig i Schweiz for sin Helbreds Restitution, er blevet arresteret.

U n g a r n. Det berettes, at en Complot har dannet sig for at tage Frants Deak afdage. Den, der havde paataget sig at myrde Deak, er arresteret. De Sammensvorne ere i en Alder fra 14—15 Aar. Gjenstanden for Complottens Efterstræbelser, Frants Deak, er en bekjendt ungarsk Statsmand, Majoritetens Fører i Deputeretkamret i Pesth.

Blandinger.

Amerikansk Jernbanecomfort. Paa en for nylig aabnet Jernbanelinie mellem Chicago og New York og Boston er der til det reisende Publicums Bequemmelighed anbragt forskjellige nye, hidtil paa Jernbaner ukjendte Indretninger. Der er saaledes en føregen Restaurationsvogn med et lille Kjøkken; i samme Personvogne kan der foran ethvert Sæde opstilles et Bord, og saasnart en Passager trækker i en til den Ende anbragt Klokkestreng, kommer der strax en Opvarter med en Spiseseddels og serverer med fort Varsel et fortæsslig Maaltid, medens Toget bruer afsted med 8 a 10 Miles Fart i Timen. Der findes ogsaa 2 store, paa 8 Hjul hvilende Salongvogne, der om Dagen kunne benyttes som Selbstståværelser for Passagererne og indeholde Sophaer, Stole, Spise-, Skrive- og Spilleborde samt i enhver Henseende ere udstyrede med den meest udsgåte Luxus og Elegance. Ved Nattens Frembrud forvandles disse Saloner som ved et Trylleslag til Sovelocaler med magelige Sovoplads for c. 70 Personer, der om Morgenens forefinde hver sit Vasteapparat med koldt og varmt Vand og overhovedet enhver Bequemmelighed, som man kan forlange i et velindrettet Hotel. Localeene ere naturligvis opvarmede og fortæssligt ventilerede, og Bevægelsen er saa jevn, at man i al Mag kan skrive, selv naar Toget er i fuld Fart. Under saadan Forhold svinder unægtelig en Reises Besværligheder ind til et reent Minimum, men det er da ogsaa kun i Amerika, at man endnu er kommen saavidt i Civilisation; den gamle Verdens Jernbaner lade visselig meget tilbage at onste.

Ny Papirindustri. At Chineserne og Japanerne hensigtsmæssigt og durabelt af Papir forsærdige alle mulige Gjenstande, til hvilke man ellers benytter Træ eller Metal, er bekjendt. Amerikanerne have imidlertid lært dem Gifset af og for nylig opfundet en aldeles ny Papirindustri. Ad galvanoplastisk Bei indretter man simple Kobbersorme og i disse presser man en Grod af Manillaspaper. Ved Torkingen strumper Groden noget sammen, saa at den let lader sig tage ud af Formen: Paa denne Maade forsærdiger man aleslags Hovedbeklædninger, der have det Fortron at være særdeles lette og ikke destomindre fuldkommen vandtætte. Forsvrigt ere Papirhattene elastiske og gaae derfor ikke saa let itu som Straahatte. Derhos ere de overordentlig billige, thi Materialet kostet ikke meget og Fabricationen gaaer meget let og hurtig for sig, naar man eengang har Formerne. Ligeledes forsærdiger man for Drieblikket i New York Gondoler af et Slags vandtæt Papirmasse. En saadan Baad af 30 Fods Længde og 12 Fods Brede skal kun veie 22 Pund, medens den letteste Baad af Træ i disse Dimensioner mindst vil veie det Dobbelte.

Statistik fra New York. Af de 100,000 Familier, der leve i denne Amerikas Hovedstad, beboe kun 15,000 et heelt Huus. Omrent 500,000 Personer boe tilleie i Stuen, af hvilke hver i Gjennemsnit afgiver Bolig for 7 Familier. Omrent 15,300 Personer boe i Kjældere. Fattighjælp modtage aarlig henved 53,000 Individer. Ikke destomindre beløber Stadens samlede Formue sig til 1200 Millioner Daler.

Nye Guldsund. I Syd-Afrika har man for nylig opdaget meget rige og udbredte Gulddistrakter. Et ligger Nord for Zambese, et andet 900 eng. Mile

Nordvest for Natal, navnlig ved Sekome. Man er i disse Egne ivrigt bestjærtiget med at drage Fordeel af disse Opdagelser.

Uveir i Nordamerika. Staden Baltimore er ifolge et Telegram af 25de Juli blevsen hjemsgået af en voldsom Storm i Forbindelse med Skyregn, hvorved mange Menneskeliv ere gaaede tabte og Ejendom ødelagt til en Værdi af 3 Mill. Dollars.

En uheldig Politibetjent. For kort Tid siden tildrog sig en komisk Scene i Hydepark i London. En Djener gif en Morgen i Parken for at lade sin Herres tre store, stærke Hunde faae Motion. Heri blev han forstyrret af en Politibetjent, der gjorde ham opmærksom paa, at Hunde, ialfald naar de ikke havde Mundkurv, ikke havde Lov at opholde sig i Parken; derhos erklærede Betjenten, at hans Pligt nødsagede ham til at tage de tre Dyr med til Vagtkontoiret. Djeneren løkkede nu Hundene til sig, og Betjenten sikkrede sig sit Bytte ved et Reb. For saa meget desto begvemmere at kunne trække dem, spændte han sit Læderbelte af og gjorde det temmelig forte, improviserede Kobbel fast ved det, og saaledes trak han afsted med Hundene. Djeneren fjernede sig i den modsatte Retning, men da han var kommen 300 Skridt bort fra Politibetjenten, lod han høre en sharp Fløjten; da vendte Hundene om, trækkende Betjenten efter sig. Denne stred imod og trak af alle Kræfter, men det hjalp ikke, og til sidst maatte han, albeles aandelos, slippe sit Tag til Tilstuernes store Fornsieelse.

Indhold.

Side.

Side.

Tale af Orson Pratt (fortsat)	353.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	363.
Den nordamerikanske Everbane	357.	Nyheder	366.
Redaktionens Bemærkn. (Et Tegn fra Himmelnen. — Emigranternes An- komst til New York)	361.	Blanding	367.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoирer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. G. Bording.